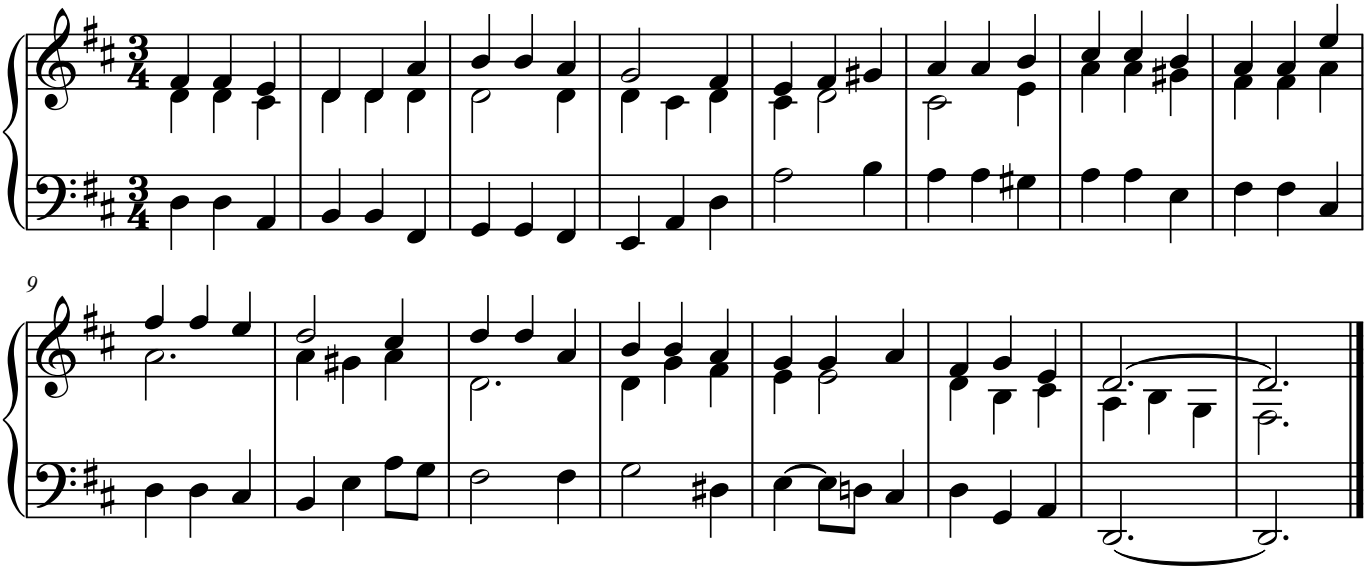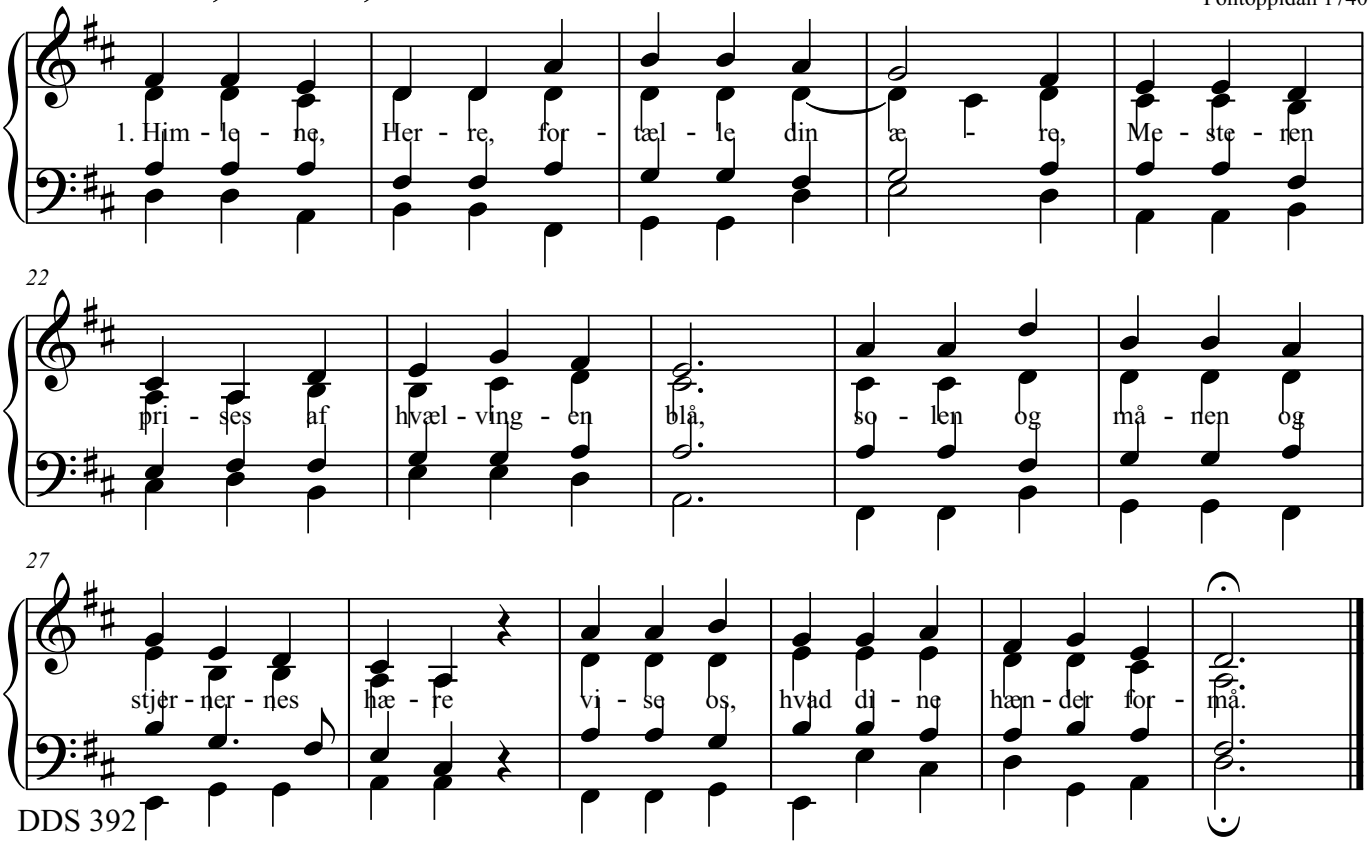Himlene, Herre, fortælle DDK 218

Hans Mikkelsen

Himlene, Herre, fortælle

Pontoppidan 1740

DDS 392

1. Himlene, Herre, fortælle din ære,
Mesteren prises af hvælvingen blå,
solen og månen og stjernernes hære
vise os, hvad dine hænder formå.

2. Men i dit hus, i din kirke på jorden,
der tale dage med dage om dig,
der sig forklarer din sol og din torden,
der på oplysning selv natten er rig.

3. Ej er i sandhed der ord eller tanke,
som i dit hus jo fik mæle og røst,
og alt så vide, som stjernerne vanke,
bringe på jord de oplysning og trøst.

4. Ordet med solen i skiftende tider
udgår som brudgom i morgenrød glans,
strålende frem ad sin bane det skrider,
krones som helten med aftenrød krans.

5. Så på sin bane din sol i det høje,
lyset i sandhed, omrejser vor jord,
intet i verden er skjult for dens øje,
aldrig udslettes dens strålende spor.

6. Ren som et guld er den lov, du har givet,
omvender sjæle, som agter derpå,
trofast dit vidnesbyrd fører til livet,
vismænd det gør af vankundige små.

Sl 19 N.F.S. Grundtvig 1837.